

Sygn. akt II KK 230/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 czerwca 2017 r.,

sprawy **G. S. S.**

skazanego z art. 228 § 1 k.k. i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 10 lutego 2017 r., sygn. akt V Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 5 lipca 2016 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 5 lipca 2016 r. w sprawie II K (...),
uznał G. S. za winnego popełnienia czynu:

1. z art. 288 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1
k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

2. z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 4 miesiące pozbawienia wolności;

3. z art. 228 § 4 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

4. z art. 228 § 4 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

5. z art. 230 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

6. z art. 230 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

7. z art. 230 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

8. z art. 230 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

9. z art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

10. z art. 230 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

11. z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd, na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., połączył orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności za zbiegające się przestępstwa oraz ciąg przestępstw i wymierzył oskarżonemu G. S. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres 4 lat próby. Jednocześnie Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem z art. 286 § 1 k.k. na rzecz pokrzywdzonego P. C..

We wniesionej na niekorzyść oskarżonego apelacji prokurator Prokuratury Rejonowej w Ż., na podstawie art. 425 § 3 k.p.k., art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k., wyrokowi Sądu Rejonowego zarzucił:

„1/ błąd w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, że w przedmiotowej sprawie istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna wobec oskarżonego pozwalająca na

skorzystanie wobec niego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia postępowania na okres próby wynoszący 4 lata, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału wynika, iż taka pozytywna prognoza kryminologiczna nie istnieje, 2/ rażąco niewspółmierność kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego G. S. w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu - ilość zarzucanych mu zdarzeń przestępczych wskazujących, że z korupcyjnego procederu uczynił on sobie stałe źródło dochodu, prowadzi do wniosku, że cele jakie kara winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i społecznego jej oddziaływania, wskazują że orzeczona kara jest rażąco niewspółmierna”.

W konkluzji prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego G. S. kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności, a jeśli Sąd Odwoławczy nie podzieli argumentu o rażącej niewspółmierności kary - zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary, a w pozostałej części utrzymanie wyroku w mocy.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 10 lutego 2017 r. (sygn. akt V Ka (...)) zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary oraz obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego P.C., a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodził się obrońca skazanego, który we wniesionej na jego korzyść kasacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił „rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.: art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. tj. przeprowadzenie błędnej kontroli odwoławczej i nie zaakceptowanie prawidłowej oceny dowodów Sądu I instancji, co skutkowało stwierdzeniem zasadności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych co do istnienia pozytywnej prognozy kryminologicznej pozwalającej na zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary, w sytuacji gdy przy ustalonym braku uczynienia sobie źródła stałego dochodu, niekaralności i bardzo dobrych opinii z miejsca pracy, jako jedyną okoliczność obciążającą Sąd Okręgowy przyjął de facto brak incydentalności w działaniu oskarżonego tj. dopuszczanie się czynów w okresie od 2005 do 2012 roku”.

W związku z tym skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w P. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego G.S. kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zasadnie podnosi prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, że kasację od orzeczenia sądu odwoławczego, co do zasady, może wnieść tylko strona, która uprzednio zaskarżyła wyrok sądu pierwszej instancji (ograniczenie to nie dotyczy jednak sytuacji wskazanej w art. 520 § 3 k.p.k.). Strona, która nie zaskarżyła orzeczenia sądu pierwszej instancji może wnieść kasację tylko wtedy, gdy sąd odwoławczy zmienił zaskarżone orzeczenie w sposób dla tej strony niekorzystny. W takim wypadku strona może złożyć kasację wyłącznie od tej części wyroku sądu odwoławczego, w której zawarte jest rozstrzygnięcie o zmianie orzeczenia sądu pierwszej instancji na jej niekorzyść (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1996 r., V KKN 61/96, OSNKW 1996, z. 9-10, poz. 68).

W rozpoznawanej sprawie ani skazany, ani jego obrońca nie zaskarżyli apelacją wyroku Sądu Rejonowego w S., uczynił to jedynie prokurator. Konsekwencją wniesienia przez prokuratora apelacji na niekorzyść skazanego było orzeczenie Sądu Okręgowego zmieniające zaskarżony wyrok i uchylające m.in. rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. jawi się jednak, jako niezasadny, a stwierdzenie, że Sąd Okręgowy błędnie przeprowadził kontrolę odwoławczą, nie akceptując prawidłowej oceny dowodów sądu pierwszej instancji, w związku z treścią uzasadnienia Sądu odwoławczego, jest nieuprawnione.

Sąd Najwyższy niejednokrotnie podnosił, iż zgodnie z treścią przepisu art. 523 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Podnoszone w kasacji zarzuty muszą więc wskazywać

na naruszenie prawa, do którego doszło na etapie postępowania odwoławczego, a które to naruszenia muszą mieć charakter nie tylko „rażący”, ale i mogący mieć „istotny wpływ na treść orzeczenia”. W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca.

Jak trafnie podnosi prokurator, treść kasacji i jej uzasadnienie „jest jedynie wyrazem braku akceptacji orzeczenia sądu II instancji”, a obrońca skazanego pod pozorem naruszenia przepisów prawa procesowego kwestionuje w rzeczywistości wymierzoną prawomocnym wyrokiem karę, czego dowodzi także bardzo lakoniczne uzasadnienie nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Kasacja ignoruje także zawarte na stronach 12 – 14 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego wywody wyjaśniające dlaczego rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności uznano za wadliwe.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.